



Arrest

**nr. 62 174 van 26 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 januari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is op 17 oktober 2008 in het buitenland gehuwd met de heer A.K, geboren te B. op X, van Marokkaanse nationaliteit.

1.2. Zij deed op 5 december 2008 een aanvraag van een verklaring van inschrijving, als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Zij werd gevraagd om ten laatste op 5 maart 2009 een aantal documenten voor te leggen, waaronder een arbeidsovereenkomst, recente loonbrieven en een bewijs van een ziektekostenverzekering.

1.3. Op 22 juli 2010 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.4. Uit het administratief dossier bleek immers dat verzoekster OCMW steun heeft aangevraagd. Zij werd op 19 mei 2010 gevraagd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen om na te gaan of zij wel voldeed aan de voorwaarden gesteld in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Uit de aangeleverde documenten bleek dat verzoekster sinds 21 mei 2010 een leefloon categorie samenwonende ontvangt. Zij legde bovendien een arbeidscontract voor, in de vorm van een oproepovereenkomst, voor bepaalde tijd bij een Nederlandse werkgever, meer in het bijzonder voor de periode 2 juni 2010 tot 2 december 2010. Verzoekster kon niet bewijzen dat zij op basis van deze overeenkomst over voldoende inkomsten zou gaan beschikken. Geconcludeerd werd dat verzoekster niet had aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

1.5. Tegen die beslissing diende verzoekster op 16 augustus 2010 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.6. Op 30 juli 2010 werd ook ten aanzien van de partner van verzoekster een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing was het gevolg van de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster.

1.7. Verzoekster deed op 15 september 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te Lommel. Ze voegde arbeidsovereenkomsten van verschillende werkgevers bij en tevens loonstrookjes.

1.8. Op 1 december 2010 maakte verzoekster recente loonstrookjes van 2 verschillende werkgevers over en een bewijs van aansluiting van ziekenfonds van zichzelf en haar echtgenoot.

1.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 3 december 2010 bij arrest nr. 52 340 het beroep tot nietigverklaring dat gericht was tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 juli 2010.

1.10. Op 28 januari 2011 kreeg verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 15/09/2010 door A.S.

geboren te H, op 02.12.1987

van Nederlandse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldeet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Voorafgaand aan deze aanvraag tot verklaring van inschrijving, deed betrokkene op 5.12.2008 reeds eerder een aanvraag die resulteerde in het toekennen van het verblijfsrecht. Gezien betrokkene niet meer aan de voorwaarden voor uitoefening van het verblijfsrecht voldeed werd op 22.07.2010 beslist het recht te beëindigen. De reden voor het beëindigen van het verblijfsrecht was dat betrokkene niet meer kon garanderen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken (zie voor de concrete motivatie de bijlage 21 van 22.07.2010). Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep, het beroep werd verworpen op 3.12.2010.

Betrokkene deed een nieuwe aanvraag van verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene van augustus tot november bij verschillende firma's in Nederland heeft gewerkt. Zo legt ze een contract voor van Content interim + loonfiches, van (...) + 1 loonfiche, van Start people + 1 loonfiche en van interimkantoor Unique + loonfiches. Wat betreft het contract van Content interim dient te worden opgemerkt dat het contract reeds werd beëindigd. Het contract van (...) werd reeds eerder door betrokkene voorgelegd. Het betreft hier een 'oproepcontract' wat overeenkomstig de bepalingen van het contract en de Nederlandse

arbeidswetgeving inhoudt dat de werknemer kan worden opgeroepen om op wisselende tijden werk te verrichten. In casu is dit kennelijk beperkt gebleven tot enkele uren tewerkstelling in de maand augustus 2010. De intérimcontracten van (...) en (...) zijn contracten waarbij betrokkene tewerkgesteld is in Fase A. Een interimcontract (...) wil echter overeenkomstig de Nederlandse arbeidsreglementering zeggen dat het contract op elk ogenblik kan beëindigd worden zonder opzegtermijn, indien het bedrijf de werknemer niet meer nodig heeft. Het contract neemt ook onmiddellijk een einde indien betrokkene ziek wordt.

Kortom uit geen van de voorgelegde contracten en bijhorende loonfiches kan worden afgeleid dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te zullen vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980), ofwel omdat het contract ten einde is, ofwel omdat de arbeidsverhouding waarin betrokkene verkeert te onzeker is wegens de aard van de arbeidscontracten (ofwel art 40, §4, tweede lid). “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpt verzoekster vooreerst de schending op van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991 alsook vervolgens de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de schending van “de regels van behoorlijk bestuur”.

2.2. Verzoekster licht haar eerste middel als volgt toe:

“Eerste middel: schending van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (artikel 3 van de wet van 29.07.1991). Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.). Dat de dienst Vreemdelingen Zaken ten onrechte geoordeeld heeft dat het verblijfsrecht van verzoekster dient ingetrokken te worden. Verzoekster kon wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken en zij sinds de aanvraag steeds tewerkgesteld zodat zij nog steeds voldeed aan de voorwaarden van artikel 40§ 4 eerste lid van de wet van 15.12.1980. Aangezien niet voldaan is aan de materiële motiveringsplicht. Op basis van een zeer korte motivering en onvoldoende onderzoek komt tegenpartij tot de vaststelling dat het verblijfsrecht van verzoekster dient ingetrokken te worden. Uit de bijgebrachte documenten blijkt wel degelijk dat verzoekster de nodige inspanningen geleverd heeft om werk te zoeken. Zij heeft via interim kantoren steeds gewerkt en kan momenteel over een contract beschikken bij de BV SITEL. (stuk 2). Uit de bijgebrachte stukken blijkt duidelijk dat verzoekster op het ogenblik van de aanvraag over voldoende bestaansmiddelen kon beschikken en tewerkgesteld was. Verzoekster heeft steeds gewerkt enkel in 2010 heeft zijn enkele weken zonder werk gezeten. Tevens werkte de echtgenoot van verzoekster ook via interim arbeid zodat ook hier een inkomen uit verworven werd. Sinds de aanvraag 15.09.2010 heeft verzoekster steeds gewerkt en heeft zij steeds over een inkomen kunnen beschikken zodat verzoekster wel degelijk voldeed aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan 3 maanden. Aangezien tegenpartij dan ook op een lichtzinnige wijze tot de vaststelling gekomen is dat er niet voldaan zou zijn aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden. Volgens tegenpartij is de arbeidsverhouding waarin verzoekster verkeerd te onzeker en dit wegens de aard van de arbeidscontracten. Dit is echter geen juridische correcte motivering aangezien de aard van de contracten volgens de wettelijke bepalingen niet van belang is doch wel het feit dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken, hetgeen in casu wel degelijk het geval is. Uit de bijgebrachte stukken blijkt duidelijk dat verzoekster over voldoende middelen kan beschikken en niet ten laste valt van de sociale bijstand. De motivering van tegenpartij is dan ook zeer lichtzinnig tot stand gekomen zonder ernstig onderzoek of effectieve elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 § 4 eerste en tweede lid van de wet van 15.12.1980. Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing. Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische

aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Verzoekster beschikt wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen. Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

De door de Dienst Vreemdelingen genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund en is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen. De Dienst Vreemdelingenaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat er niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40 § 4 van de Wet van 15.12.1980. Dat uit de bijgebrachte stukken voldoende duidelijk blijkt en het bewezen is dat verzoekster wel degelijk voldeed aan alle voorwaarden en steeds tewerkgesteld is geweest.. Verzoekster kon wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikken zoals duidelijk blijkt uit de bijgebrachte stukken bij de aanvraag en bij huidig verzoekschrift. Zoals hierboven blijkt kon haar echtgenoot tevens over een eigen inkomen beschikken en heeft verzoekster sinds de aanvraag op 15.09.2010 steeds gewerkt en kon zij steeds over voldoende bestaansmiddelen beschikken. De beslissing is dan ook zeer lichtzinnig tot stand gekomen op basis van de niet onderzocht en niet bewezen stelling dat de voorgelegde arbeidscontracten te onzeker zouden zijn. Verzoekster heeft eerst via interim -kantoren gewerkt bij de NV (...) en heeft nu rechtstreeks een contract gekregen bij haar werkgever de BV (...). De voorgelegde contracten tonen voldoende duidelijk aan dat verzoekster kon en kan beschikken over voldoende bestaansmiddelen. De Dienst Vreemdelingenaken is op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware feitelijke toestand, tot een verkeerde vaststelling gekomen en heeft ten onrechte het verblijfsrecht van verzoekster geweigerd. Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat er wel degelijk sprake is vervulling van de voorwaarden van artikel 40 § 4 van de wet van 15.12.1980. Verzoekster was en is wel degelijk tewerkgesteld en kan over een voldoende inkomen beschikken zodat ze niet ten laste valt van de sociale bijstand. Dat de Dienst Vreemdelingenaken aldus de regels van behoorlijk bestuur heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoekster te onderzoeken. Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur. De Dienst Vreemdelingenaken gaat bijgevolg duidelijk te ver in zijn gevolgtrekking en verzuimt zijn beweegredenen voldoende duidelijk te maken. Dergelijke houding van de Dienst Vreemdelingenaken is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt”.

2.3. Verzoekster meent dat de beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft. Ze stelt dat ze wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Ze stelt dat ze steeds heeft gewerkt en enkel in 2010 enkele weken zonder werk heeft gezeten. Ze voegt toe dat haar echtgenoot over een eigen inkomen beschikt. Ze meent dat ze de nodige inspanningen heeft geleverd om werk te zoeken en deelt mee dat ze via interim kantoren steeds gewerkt heeft en momenteel over een contract kan beschikken bij de BV (...).

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

2.5. In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

(...)

Kortom uit geen van de voorgelegde contracten en bijhorende loonfiches kan worden afgeleid dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te zullen vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980), ofwel omdat het contract ten einde is, ofwel omdat de arbeidsverhouding waarin betrokkene verkeert te onzeker is wegens de aard van de arbeidscontracten (ofwel art 40, §4, tweede lid). “

2.6. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.7. De Raad stelt immers vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 40, § 4 eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoekster niet kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te zullen vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er wordt in de motivering ingegaan op alle door verzoekster bijgebracht documenten.

2.8. De bestreden beslissing luidt dienaangaande immers als volgt:

"(...) Betrokkene deed een nieuwe aanvraag van verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene van augustus tot november bij verschillende firma's in Nederland heeft gewerkt. Zo legt ze een contract voor van Content interim + loonfiches, van (...) + 1 loonfiche, van Start People + 1 loonfiche en van interimkantoor Unique + loonfiches. Wat betreft het contract van Content Interim dient te worden opgemerkt dat het contract reeds werd beëindigd. Het contract van (...) werd reeds eerder door betrokkene voorgelegd. Het betreft hier een 'oproepcontract' wat overeenkomstig de bepalingen van het contract en de Nederlandse arbeidswetgeving inhoudt dat de werknemer kan worden opgeroepen om op wisselende tijden werk te verrichten. In casu is dit kennelijk beperkt gebleven tot enkele uren tewerkstelling in de maand augustus 2010. De interimcontracten van Start People en Unique zij contracten waarbij betrokkene tewerkgesteld is in fase A. Een interimcontract

Fase A wil echter overeenkomstig de Nederlandse arbeidsreglementering zeggen dat het contract op elk ogenblik kan beëindigd worden zonder opzegtermijn. In dien het bedrijf de werknemer niet meer nodig heeft. Het contract neemt ook onmiddellijk een einde indien betrokkene ziek wordt. Kortom uit geen van de voorgelegde contracten en bijhorende loonfiches kan worden afgeleid dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te zullen vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (artikel 40, §4, eerste lid 2° van de wet van 15.12.1980) ofwel omdat het contract ten einde is, ofwel omdat de arbeidsverhouding waarin betrokkene verkeert te onzeker is wgens de aard van de arbeidscontracten (ofwel art. 40 §4, tweede lid) . (...) "

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.9. Waar verzoekster stelt dat ze steeds heeft gewerkt en enkel in 2010 enkele weken zonder werk heeft gezeten, geldt dat de beslissing geenszins betwist dat verzoekster in het verleden gewerkt heeft. Zoals *supra* blijkt, werden de contracten die door verzoekster werden voorgelegd één voor één in beschouwing genomen door het bestuur, onderzocht en gewogen, doch niet als voldoende bevonden om aan verzoekster een verblijfsrecht toe te kennen.

2.10. De Raad merkt op dat verzoekster de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nr. 167.407; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.11. Deze Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Verzoekster maakt niet aannemelijk als zou de beslissing gebaseerd zijn op een verkeerde feitelijke voorstelling, waardoor het bestuur geen schending van de materiële motiveringsplicht verweten kan worden. Het oordeel van het bestuur in de bestreden beslissing is evenmin kennelijk onredelijk van aard. Het bestuur haalt al de bijgelegde stukken aan en bespreekt vervolgens omstandig waarom deze stukken of documenten precies niet weerhouden konden worden om te dienen als bewijs voor voldoende bestaansmiddelen. De

eenvoudige lezing van de motivering van de besteden beslissing verschaft aan verzoekster de precieze redenen waarom haar inkomstendocumenten niet weerhouden werden.

Wat betreft verzoeksters stelling dat haar echtgenoot zijn eigen inkomsten zou genereren, geldt dat dit niet zonder meer aangenomen kan worden. Verzoeksters echtgenoot steunt zijn verblijfsrecht immers op het verblijfsrecht van verzoekster.

Wat betreft het bijgebrachte arbeidscontract van verzoekster met de BV (...) dient opgemerkt te worden dat dit contract dateert van 9 februari 2011. De bestreden beslissing werd echter genomen op 28 januari 2011. Zodoende kan aan het bestuur niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met dit gegeven louter gelet op het feit dat dit hem niet bekend was. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit impliceert logischerwijs dat dit stuk niet aan de beoordeling van het bestuur onderworpen werd. Het staat verzoekster evenwel steeds vrij dit stuk ter beoordeling te brengen van het bestuur op de daartoe voorziene wijze.

2.12. Waar verzoekster meent dat *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* geschonden werden, blijft zij echter danig in gebreke enig toelichting dit onderdeel van het middel te verschaffen.

2.13. De loutere vermelding dat er sprake is van een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur volstaat niet om te voldoen aan voorwaarde dat een volwaardig onderdeel van het middel een minstens nominaal en tevens voldoende precies, een geschonden wetsbepaling of rechtsregel dient aan te duiden. Alsook de wijze waarop de besteden beslissing deze rechtsregel of die wetsbepaling concreet zou schenden. Het is de Raad niet duidelijk welke specifiek beginsel of beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn door de thans bestreden beslissing, zodat een gericht verweer tegen dit onderdeel van het middel door de verwerende partij met een ontoelaatbare onduidelijkheid behept is, dewelke in het raam van de rechten op verdediging niet kan getolereerd worden.

2.14. De gehanteerde algemene vermelding maakt zodoende niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 en artikel 39/69, § 1, 4° van de vreemdelingenwet (zie ook bv. RvS 20 juli 1994, nr. 48.643, RvS 2 juni 1993, nr. 43.137, R.A.C.E. 1993, z.p.). Dit onderdeel van het middel is dan ook om bovenstaande redenen onontvankelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.15. In een derde middel werpt verzoekster een schending op van de artikelen 5 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.16. Verzoekster stelt samenvattend dat ze zal worden teruggedleid naar haar land van herkomst en dat zij bij haar terugkeer nergens meer terecht kan. Ze voegt toe dat ze een gezin vormt met haar echtgenoot in Lommel en dat ze een band heeft opgebouwd met ons land.

2.17. Verzoekster licht haar derde en laatste middel zelf als volgt toe:

“Verzoekster kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggedleid. Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer nergens meer terecht kan. Verzoekster woont reeds verschillende jaren hier in België en huurt hier een woning. Verzoekster heeft hier haar sociale contacten opgebouwd. Verzoekster is door de crisis haar werk verloren maar is steeds werkzoekend geweest en heeft momenteel terug werk. Haar verblijfsrecht omwille hiervan intrekken is duidelijk een schending van het EVRM. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zouden keren naar haar land van herkomst. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privéleven. Verzoekster vormt reeds geruime tijd een feitelijk gezin met haar echtgenoot en zij wonen reeds enige tijd in Lommel. Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Tevens heeft

verzoekster het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Tevens is het zo dat de banden die verzoekster in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent. Indien verzoekster zou moeten teruggaan naar haar land van herkomst zou dit de familie van verzoekster uit elkaar scheuren aangezien de echtgenoot van verzoekster tevens een bevel om het grond gebied te verlaten heeft gekregen en dit er op zijn neerkomen dat de echtgenoot terug naar Marokko dient te keren terwijl verzoekster terug naar Nederland dient te keren. Dat dit middel dan ook gegrond is”.

2.18. Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in. Verzoekster beperkt zich tot de loutere bewering als zou bij uitvoering van de bestreden beslissing haar recht op veiligheid en vrijheid zonder meer geschonden worden. Nochtans heeft ze de Nederlandse nationaliteit. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad dan ook op dat verzoekster niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mag *"prima facie (...) worden besloten dat de (...) aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist."* (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371). Dit onderdeel van het derde middel is niet ontvankelijk.

2.19. Artikel 8 van het EVRM bepaalt vooreerst als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.20. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.21. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.22. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.23. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.24. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.25. Verzoekster verblijft sinds 2008 in België, zij woont samen met haar Marokkaanse echtgenoot en ze heeft inmiddels een band met België opgebouwd. Daarnaast beschikt zij over een vaste betrekking, evenwel pas sinds 9 februari 2011, te weten na de bestreden beslissing van 28 januari 2011, waardoor de bestreden beslissing een inmenging in haar privé- en gezinsleven in België zou uitmaken.

Uit het voorgaande kan in deze stand van het geding worden besloten dat de bestreden beslissing een inmenging is in het privéleven van de verzoekende partij. Aangezien deze inmenging een weigering van een voortgezet verblijf in de zin als hiervoor (zie supra 2.22) betreft, dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

De legaliteit noch de legitimiteit van de bestreden beslissing worden betwist.

Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken dat de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat anderzijds.

2.26. Verzoekster komt in haar betoog echter niet verder dan te stellen dat “*Het duidelijk is dat verzoekster bij haar terugkeer nergens meer terecht kan. Verzoekster woont reeds verschillende jaren hier in België en huurt hier een woning. Verzoekster heeft hier haar sociale contacten opgebouwd. Verzoekster is door de crisis haar werk verloren maar is steeds werkzoekend geweest en heeft momenteel terug werk. Haar verblijfsrecht omwille hiervan intrekken is duidelijk een schending van het EVRM. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zouden keren naar haar land van herkomst. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privéleven. Verzoekster vormt reeds geruime tijd een feitelijk gezin met haar echtgenoot en zij wonen reeds enige tijd in Lommel. Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Tevens heeft verzoekster het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Tevens is het zo dat de banden die verzoekster in de jaren heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent. Indien verzoekster zou moeten teruggaan naar haar land van herkomst zou dit de familie van verzoekster uit elkaar scheuren aangezien de echtgenoot van verzoekster tevens een bevel om het grond gebied te verlaten heeft gekregen en dit er op zijn neerkomen dat de echtgenoot terug naar Marokko dient te keren terwijl verzoekster terug naar Nederland dient te keren*”.

2.27. Verzoekster beweert dan wel dat zij niet terug zou kunnen naar Nederland maar brengt daar geen enkel bewijs van bij. Zij toont niet eens met een begin van bewijs aan dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Nederland. Ze woont in feite pas sedert december 2008 in België en woonde vele jaren voordien in Nederland. Uit geen enkel gegeven of aangevoerd stuk blijkt dat verzoekster geen terugvalbasis heeft in Nederland. Verzoekster toont evenmin aan dat zij en haar echtgenoot die ook een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, gescheiden zullen worden. Evenmin brengt ze enig bewijs of verklaringen bij die zouden weerleggen dat verzoekster en haar echtgenoot niet samen in Nederland zouden terecht kunnen. Het bestuur heeft terecht afgewogen en geoordeeld dat in deze door het nemen van de bestreden beslissing de belangen van verzoekster niet opwegen tegenover de belangen van de Belgische staat. Temeer nu verzoekster niet kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om niet ten laste van het Belgische bijstandstelsel al dan niet samen met haar echtgenoot die tevens van haar afhangt en temeer nu verzoekster niet aantoont minstens niet aannemelijk maakt niet naar Nederland te kunnen terugkeren gelet op het feit dat zij daar veel langer heeft gewoond dan de ruime twee jaar en een half dat zij in België verblijft.

Verzoekster maakt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC